

[Christophersen.]

partiet ikke har noget positivt bidrag til løsningen af de økonomiske problemer overhovedet. Når det drejer sig om prisstigningerne, så har man ikke noget svar på, hvordan man forhindrer dem. Når det drejer sig om de valutariske problemer, det voksende underskud på vores handelsbalance, så interesserer det øjensynligt slet ikke fremskridtspartiet. Når man ser på pengepolitikken, på renteniveauet, ja, så er det også nogle yderst uholdbare og bløde betragtninger, der kommer frem. Og når det drejer sig om besparelserne, ja, så kan vi forstå, at ikke engang på det punkt har fremskridtspartiet nogen positive, konkrete forslag at stille. Det må partiet jo selv om, men partiets stilling til det foreliggende forslag undrer mig altså ikke på baggrund af denne mangel på konkrete forslag. Javel, nu får jeg vist den sædvanlige brochure, men jeg vil godt se nogle konkrete ændringsforslag, hr. Lindholt, jeg vil godt se nogle konkrete ændringsforslag til finanslovsforslaget på de 8 mia kr., som jeg kan forstå at fremskridtspartiet mener, man skal give i skattelettelser fra 1. januar 1975 til 31. marts samme år. Jeg må bare sige, at partiets holdning undrer mig ikke. Så må vi prøve at klare os uden fremskridtspartiet. Så må de partier, der føler et ansvar, forsøge at finde frem til løsninger, der kan holde. Det er klart, at sådan som folketinget er indrettet, så forudsætter det, at man er parat til at gå på kompromis, at man er parat til at søge løsningerne dér, hvor et flertal ligger. Den erkendelse har regeringen hele tiden givet udtryk for, og det er på den baggrund, dette forslag skal betragtes.

Dahlgaard (RV):

Lige siden første behandling den 17. januar af regeringens forslag om dyrtidstilskud, det forslag som nu er trukket tilbage, har det vist stået de fleste klart, at hvis der overhovedet skulle komme noget ud af bestræbelserne for at dæmpe omkostningsudviklingen ved kunstige midler af den ene eller den anden art, så måtte det ske ved en ordning og ved en lovgivning af en karakter nogenlunde som det lovforslag, vi i dag behandler. Man måtte undgå at gribe ind i arbejdsmarkedets overenskomster, og man måtte søge frem til en ordning, som det var

muligt at aftrappe gradvis i overensstemmelse med udviklingens behov. Det er nået med det forslag, som nu foreligger.

Forslaget er en kopiering af en tilsvarende lovgivning, der virkede i perioden fra oktober 1970 til marts 1971. Jeg kunne måske have følt mig fristet til at læse lidt op af, hvad den socialdemokratiske ordfører i foråret 1970 udtalte om det tilsvarende forslag. Den fristelse skal jeg ikke falde for; vi skal være rare ved hinanden, og jeg vil jo gerne stå mig godt med hr. Per Hækkerup og hans parti.

Vi har i folketingets politisk-økonomiske udvalg fået en omhyggelig redegørelse for, hvordan denne lovgivning virkede i sin tid. Man skal selvfølgelig være forsigtig med at overføre erfaringerne fra 1970-71 til den situation, der foreligger nu, og man skal specielt være forsigtig med at overføre erfaringerne fra en lovgivning, som omfattede godt 300 mill. kr., til den lovgivning, der nu forelægges, og som drejer sig om det seksdobbelte beløb. Men man kan i hvert fald sige, at det, der foreligger om den ordning, man havde i sin tid, og dens virkninger, ikke kan virke afskrækkende på den manøvre, der nu skal sættes i gang. Det faktiske forhold er, at den periode, hvor denne lovgivning virkede, fra oktober 1970 til marts 1971, var den sidste periode her i landet, hvor vi ikke havde prisstigninger, og hvor vi ikke havde inflation.

Om selve forslaget har jeg altså ikke grund til at sige så forfærdeligt meget. Vi kan tilslutte os, at man holder staten og kommunerne samt banker, sparekasser og forsikringsselskaber uden for reglerne om omkostningsdæmpende ydelser udbetalt gennem Arbejdsmarkedets Tillægspension.

Jeg skal i denne forbindelse pege på, at der findes en række foreninger, der finansieres delvis med statstilskud og delvis med frivillige, private, uregulerede bidrag, foreninger der løser opgaver, som det offentlige ellers måtte tage sig af. Det gælder sådanne foreninger som polioforeningen og vanføreforeningen, der har et stort personale og dermed også store økonomiske problemer. Det gælder også en række andre foreninger inden for det sygdomsbekæmpende arbejde. Jeg har forstået forslaget om en omkostningsdæmpende ydelse, herunder særlig bemærkningerne til forslaget § 2, stk. 1,